

for at stille Forslag derom, har det sin Grund i forskellige Forhold. Dels vil de arbejdsledige formentlig være samlede paa ret faa Steder, navnlig i Byerne, hvorfor det i givet Fald kan være vanskeligt at befordre dem til de Steder, hvor Snekastningen skal iværksættes, ligesom megen kostbar Tid derved vil gaa til Spilde, da det for en heldig Gennemførelse af Snekastningen er nødvendigt, at denne kan sættes i Gang, saa snart Sneen begynder at falde, dels tør man ikke bortse fra Muligheden af, at der i adskillige Tilfælde ikke vil kunne lejes tilstrækkeligt Mandskab paa Landet. Selv om Udgifterne til Snekastning vilde kunne afholdes af Motorafgifterne og medregnes blandt Kommunernes regnskabsmæssige Vejudgifter, vil denne Ordning endvidere, foruden at den forudsætter Tilstedeværelsen af relativt store kontante Midler, tillige medføre en ikke ringe Udgift for Kommunerne, som man ikke mener at burde paatvinge disse.

Udvalget er derimod af den Opfattelse, at det nu ganske frit bør overlades Kommunerne selv at afgøre, hvorvidt de helt eller delvis vil lade Snekastningen udføre for Kommunens Regning eller som Naturalarbejde. I Praksis vil Spørgsmaalet for sidstnævnte Eventualitets Vedkommende f. Eks. kunne løses saaledes, at en Kommune, der ikke mener at kunne paatage sig at lade Snekastningen i sin Helhed udføre for Kommunens Regning, kan bevilge en Sum dertil og derefter, saafremt denne ikke strækker til, lade det resterende Arbejde udføre som Naturalarbejde.

Idet man saaledes ikke har ment at kunne foreslaa Naturalarbejdet afskaffet, rejser der sig nærmest Spørgsmaalet om, hvorvidt det bør bevares i sin hidtidige Form, eller om det som Følge af de fremkomne Klager over, at der ikke ved Udskrivningen tages tilstrækkeligt Hensyn til Driften af Landbrugsejendommene, er muligt at gaa over til andre Udskrivningsregler. Ogsaa inden for Udvalget er der navnlig af Repræsentanten for De Samvirkende Sogneraadsforeninger slaaet stærkt til Lyd for, om det ikke var gørligt at indføre en for Landbruget mere tilfredsstillende Form for Snekastningsbyrdens Fordeling.

Efter den gældende Lov fordeles Snekastningsbyrden som tidligere omtalt paa Ejerne og Brugerne af de faste Ejendomme enten efter disses Ejendomsskyld til Kommunen eller efter Folkeholdet, idet 1 Mands Folkehold regnes lig 6 000 Kr. Ejendomsskyld. Saafremt den Snekastningsydelse, der efter det principale Fordelingsgrundlag, Ejendomsskylden, paahviler en Ejendom, er mindre end den, der skal ydes af Ejendommen efter det subsidiære Fordelingsgrundlag, Folkeholdet, lægges dette sidste til Grund ved Paa-ligningen.

Det er Brugsforholdet til den faste Ejendom, der betinger Snekastningspligten, saaledes at ikke ethvert Brugsforhold kommer i Betragtning til Begrundelse af selvstændig Snekastningspligt, men kun saadanne, der kan sammenstilles med en Ejerraaen. Brugsforhold, der ikke er Udtryk for en selvstændig Brugsret, er derfor uden Betydning i den her omhandlede Henseende. Dertil kommer, at Brugsforholdet maa have en omfattende og varig Beskaffenhed, saaledes som Tilfældet er med Forpagtning og Leje af et helt Hus. Der kan derimod ikke paalægges Lejeren af en Lejlighed eller enkelte Værelser i et Hus selvstændig Snekastningspligt.

Det vil af foranstaaende fremgaa, at den Del af Landbefolkningen, der ikke indrages under Snekastningspligten som Ejere eller Brugere af faste Ejendomme, f. Eks. Lejere af enkelte Lejligheder i Beboelseshuse i Stationsbyer, er fri for at deltage i Snekastningsarbejdet. Man har derfor paa den foran angivne Foranledning undersøgt Muligheden for at faa hele Befolkningen paa Landet ind under Snekastningspligten, saaledes at denne blev en paa alle arbejdsføre Mænd hvilende personlig og uaføselig Naturalforpligtelse. Det maa dog erkendes, at denne Ordning i Virkeligheden er alt andet end demokratisk og heller ikke retfærdig, idet der bør være en vis Forholdsmæssighed mellem Byrdens Størrelse og